

Ja a svet okolo

„Hej..heeeej, Mikaaaa,, ... „ZOBUĎ SA!,, Zobudím sa a v panike sa poobzerám okolo seba.„Čo sa deje?!“ spýtam sa po dôkladnom prebudení a čakám odpoveď od chalana, ktorého nespoznávam. Už je minimálne desať minút po zvonení! Už musíš ísť domov, mi vysvetlil chalan predomnou. Veľmi som ho nepočúvala, ale aj tak som pochopila, čo sa mi snaží povedať. O pár sekúnd mi doplo, kto to je. Všetko to je Kai, môj kamoš z triedy..., ale čo tu ešte robíš, aj on by mal ísť domov.,, Mne hovoríš, že mám ísť domov, a sám si tu ešte zostal.“ „No to je jedno, keď už, tak poďme domov spolu.“ Zdvihla som sa zo stoličky a poobzerala sa po triede pred odchodom. Zastavili sme na priechode pre chodcov a znova sme sa začali rozprávať. „Niekedy rozmýšľam...čo by bolo, ak by sa nič nezmenilo... čo by bolo, ak by sme sa ešte doteraz nikam neposunuli s technológiou...ako by sme sa správali my a ako by vyzeral svet okolo nás.“ „Nechcel by si vedieť cestovať v čase? Vedel by si zistiť, ako vyzerali veci kedysi...“ spýtala som sa s istotou. „Nie. Netrep blbosti,“ odpovedal a ponáhľal sa dopredu. Nebola som si istá, ako zachrániť situáciu, tak som ho len nasledovala. Po nejakom čase úplného ticha sme sa dostali pred môj dom. Otvorila som bránu a pred odchodom som sa ešte otočila. „Ďakujem, že si so mnou išiel až k môjmu domu,“ snažila som sa pôsobiť milo, ale on sa len na mňa pozrel a hneď odišiel. Bez žiadneho slova. Cítila som sa nepríjemne. S týmto pocitom som sa pripravila na spánok a išla spať. Ďalšie ráno som sa zobudila do krásneho počasia. Doma sa cítim príjemne a bezpečne. Je mi teplo, aj keď radiátory nehrejú. Je to iné teplo, veď viete..., to je to teplo domova. Cítim vôňu kvetov, ktoré mamina včera kúpila, cítim vôňu koláča... to znamená, že.... Zbehla som dole po schodoch a zastavila pred kuchyňou. Vedela som to! Na kuchynskej linke bol koláč pripravený na rozkrájanie a podanie na tanier. Potichu som zobrala nôž a..., „Mika, čo si myslíš, že robíš? Nešla si rozkrájať ten koláč, však nie?“ vošla do kuchyne mama. Zľakla som sa a skoro som pustila nôž z ruky. „Mami! Mohla som si prepichnúť nohu! Toto mi, prosím, nerob!“ povedala som, kým som kládla nôž na kuchynskú linku. No mamina sa začala smiať: „Ty trubka, jasné, že si môžeš odkrojiť.“ a hneď odišla. Pochopíte to? Moja vlastná mater si zo mňa robí srandu. Neskutočné! Môj malý hnev ma hneď. Odkrojila som si kúsok a sadla si ku stolu. Tato so sestrou ešte spali. No čo s nimi, keď už je ten víkend. Všetko bolo tak, ako to malo byť, keď sa mi vrátil ten nepríjemný pocit zo včerajška. Nešlo mi to do hlavy. Čo som povedala také zle, že sa rozhodol sa správať tak chladne? Chcela som na všetko zabudnúť, tak som sa poobzerala po priestore okolo seba. Všimla som si, že naša tapeta v kuchyni je bodkovaná. Alebo, že každá doska v podlahe vyzerá inak. Nikdy som si to nevšimla, pretože som tomu nikdy nevenovala pozornosť. Ale potom, ako som si začala všímať každý detail, cítila som sa lepšie. Zdvihla som sa zo stoličky a sadla si ku mame na sedačku. „Čo pozeráme?“ spýtala som sa, vezmúc do

ruky ovládač. Mama sa neozvala, a to bude asi preto, lebo hľadala do telefónu a hrala svoju nudnú hru. Rozhodla som sa teda, že prepnem na Netflix a pozriem si nejaký film. Teda vlastne, môj obľúbený film, ktorý som videla minimálne stokrát. Mne je to jedno. Mojej rodine to však jedno nie je. Ale keďže nikto nie je dole s nami, môžem si ho pozrieť znova. Asi o takú hodinku som si povedala, že nemôžem byť lenivá a so svojím nepríjemným pocitom musím niečo spraviť. Obliekla som sa vyšla von z domu smerom ku Kaiovi. Chcem totiž zistiť, prečo sa včera správal tak divne. Otvorila mi Kaiomama. „Pani Šutová, je doma Kai?“ spýtala som. „Ááá, Kai...ten je hore.“ odpovedala mi skôr, ako som stihla ku nej dôjsť. Otočila som sa a vyšla som hore po schodoch. Dvere do Kaiovej izby boli otvorené, tak som tam vošla. Kai sedel za svojím stolom a hral nejakú hru. V jeho izbe bol smrad a bol v nej neskutočný neporiadok. Ak by ste sa pozreli dookola cítili by ste sa trochu stiesnene, ale zvykli by ste si. Z jeho rozhádzanej postele som zobrala deku a hodila ju naňho. Nepovedal ani slovo... len sa otočil a venoval mi vyčítavý a opovržlivý pohľad. A hneď sa vrátil ku hre. Chcela som, aby si ma všimol, tak som mu odpojila počítač z elektriny. Muselo ho to vystrašiť, pretože spadol zo stoličky. Naraz sme sa začali smiať. „Prepáč, že som sa ku tebe tak zle správal... chcem sa ti s niečím zveriť, cestovanie v čase je mož...“ vyskočila som a skočila som mu do reči. „VEDELA SOM TO! Ale niečo mi nesedí. Prečo si sa ku mne tak správal?“ opýtala som sa netrpezlivo. Chvíľu mu to trvalo, kým odpovedal. Ale nakoniec zo seba niečo dostal: „Je mi ľúto ako som sa ku tebe správal... a preto ti to chcem vysvetliť. Keďže viem cestovať v čase, tak viem, že nič zlé spraviť nemôžem, ale hneď, ako o tom vie už niekto iný, mohol by to zneužiť.“ Verila som mu a vedela som presne, čo mám spraviť. „Dokáž to... no pod', ukáž!“ Bez uvažovania mi zobral ruku a zrazu sa zabuchli dvere, do izby vošiel chlad. Všetko okolo nás začalo miznúť. O pár minút sme sa ocitli vo veľmi starom meste, ktoré neuveriteľne páchlo. No Kai mi nič nepovedal. Dokonca sa ani nepohol, tak som strnulo stála vedľa neho. O chvíľu som pocítila niečiu ruku na mojom ramene. Otočila som sa, ale keď som uvidela, kto to bol, poskočila som od strachu. Človek odetý celý v čiernom. Na hlave klobúk a na tvári vtáčia maska. „Ved' to je morový doktor!“ svet okolo mňa sa úplne rozjasnil. „Mika, toto je Aiken. Môj dlhodobý kamarát.“ Aiken mi podal ruku a dal si dole masku. „Ahoj, ja som Aiken. Veľmi ma teší.“ podali sme si ruky. „Musíme ísť, nemôžete tu takto chodiť okolo. Pod'zte za mnou!“ nasledovali sme Aikenapo zničenej ceste rovno k nemu domov. O desať minút sme sa dostali pred jeho dom. Keď sme vošli dovnútra, hneď sa mi nálada zlepšila. Jeho dom zvnútra vyzeral ako rozprávková chalúpka. Po celom dome rozvoniavali čerstvé bylinky. Dom bol síce malý, ale veľmi útulný. Všetok nábytok bol vyrobený z dreva. Každá izba mala iný nábytok, inú výzdobu, všade dominovali rastliny, kvety, prírodné dekorácie. Rastliny boli povešané na strope, na stenách, položené na stole i na nábytku, niektoré na zemi. A na stole červený ohrus s bielymi kvetinami. V izbe neboli lampy, všade boli svietniky s farebnými sviečkami. Aiken sa začal hrabať vo svojej skrini a zrazu vytiahol taký istý odev, aký mal na sebe. Podal nám šaty a naznačil nám, aby sme si ich obliekli. Zobral

potom dve masky a do zobáka si vsunul nejaké čerstvé bylinky. „Dobre, no, a teraz opakujte po mne,“ povedal Aiken a predvádzal nám, ako si máme dať na seba masky. Potom nám podal klobúky a vyšli sme von, do pochmúrneho, tmavého a smradľavého prostredia. Tento raz ten smrad prebili svieže, voňavé bylinky. Všade na zemi sa plazili vychudnutí a oslabení ľudia. Po tele mali čierne bubliny. Všade okolo bola ešte väčšia špina ako predtým. Oveľa väčší smrad. Niektorí ľudia odnášali mŕtve telá. Zavrela som oči, lebo som sa na toto všetko nechcela pozerieť. „Mali by sme už ísť, radi sme s tebou strávili čas, Aiken.“ povedal Kai a vydali sme sa na ďalšie putovanie. Keď sme sa dostali na miesto, ktoré sme si vopred určili, obidvaja sme si sadli na zem. Bol krásny deň a my sme sa nachádzali v lese. Všade okolo nás boli vysoké stromy. Ozýval sa spev vtákov. Vychutnávali sme pohodu lesa, vôňu húb a machu, šepkajúci šum lístia na stromoch, sem-tam sa šuchla veverica, počuli sme tichý žblnkot tečúcej vody v potoku, keď vlnky narážali na kamene. Po nejakom čase sme sa zodvihli a prešli sme popri potoku, ktorého hladina sa na slnku pekne ligotala. „Pozri, aké krásne ryby!“ potiahla som ho za rukáv jeho trička, tak prudko, že skoro spadol. „Prepáč!“ ospravedlnila som sa a pokračovali sme po kľukatej lesnej ceste. Okolo nás prechádzali lesné zvieratá, nebáli sa nás, považovali nás za súčasť lesa. Keď sme vyšli z lesa, ohromil ma krásny pohľad na hory a na krásnu lúku hneď pod nimi. Na tej lúke sme stáli my. Pred nami bola malá chalúpka, tak sme sa rozhodli tam ísť. Na gánku sedel pán v kroji a na okne jeho chalupy boli nádherné farebné kvety. Z chalupy sa vinula priamo do mojich nosných dierok vôňa čerstvo upečeného koláča. „Dobry deň! Dnes ale máme krásny deň, však?“ oslovila som veselo pána, ktorý s úsmevom pokývaním hlavy súhlasil. Z dvier vyšla staršia pani s nakrájaným koláčom a keď nás uvidela, rovno nás ním aj ponúkla. Poďakovali sme sa a na chvíľu sme si sadli do zelenej trávy. Okolo nás bolo plno farebných kvetov. Rozhodli sme sa spraviť si venčeky. Každý pre toho druhého. Pocítila som teplý vánok a cítila som, ako ma slnko ohrieva. Z takejto výšky sme videli všetko ako na dlani. Aj tu malú dedinku, plnú šťastných ľudí. Všetci mali kroje, ba aj deti, ktoré sa pekne hrali. Strávili sme tam aspoň hodinu a potom mi Kai kývnutím hlavy naznačil, že by sa patrilo ísť domov. Chytil mi ruku a o chvíľu sme sa ocitli pred mojím domom. „Ďakujem ti za všetky tie dobrodružstvá. A prepáč, že som ti neverila. Sľubujem ti, že nikomu nič nepoviem.“ povedala som a rozbehla sa domov. Otvorila som si svoj zápisníček a začala doň zapisovať svoje dobrodružstvá. Prežívala som pocit šťastia, keď som opäť uvidela svoju izbičku, v nej známe predmety, nábytok, ozdoby a vlastné výtvary na stenách. To všetko je môj svet a nedám si ho nikomu vziať, ani pokaziť. Aj keď viem, že niekedy by sme mohli urobiť viac pre pokoj a šťastie, svoje i druhých, ale akosi na to zabúdame. Som rada, že som zažila výlet do minulosti, ale mňa zaujíma budúcnosť a verím, že svet okolo mňa sa raz zlepší.